

Arrest

nr. 62 773 van 7 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Keniaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 13 augustus 1988 te Kiambu. U bent van Kikuyu afkomst. U woonde in Karura (Kiambu division, Central province). U hebt vier halfbroers, (J.K.), (P.K.), (I.N.) en (O.K.), van uw vader met zijn eerste vrouw (M.W.) en een broer (B.G.) en twee zussen, (J.K.) en (Z.W.) van uw vader met zijn tweede vrouw Fanny, uw moeder. Uw vader (J.A.K.) gaf u zijn naam maar hij was niet uw biologische vader. Uw broers en zussen zagen u niet als een echte zoon van uw vader.

Begin 2008 kwam uw vader om het leven bij een verkeersongeluk. In augustus 2010 overleed ook uw moeder. Hierna escaleerde het conflict met uw broers over de erfenis van uw vader. Zij vonden dat, omdat u biologisch gezien niet het kind was van uw vader, u geen recht had op een deel van de

erfenis. Ze zeiden dat uw vader hen dit ook had gezegd voor zijn dood. Na de dood van uw moeder drongen ze er bij u op aan het huis te verlaten en weg te gaan. U weigerde dit te doen. Ze dreigden ermee u te doden als u niet weg zou gaan. Hierop ging u op 1 mei 2010 naar de politie in Karura. Omdat zij u niet hielpen ging u naar de politie in Dederu. Daar kreeg u te horen dat u eerst de 'chief' op de hoogte moest brengen. U keerde terug naar Karura en sprak met de 'assistent chief'. Hij zei u dat uw broer alles regelde. Uw broer (J.) was immers OCS (Officer Commanding Station) van het politiebureau in Kiambu. Vervolgens ging u de zaak aangeven bij de politie in Kiambu. U kreeg er te horen dat u terug naar de politiepost in Karura moest gaan om er een brief te vragen. Ze raadden u ook aan om het in Nairobi te gaan aangeven. Hierop ging u naar het politiebureau in Kasarani (Nairobi). Daar werd gezegd dat uw broer veel invloed had en dat u de zaak best zo kon laten en beter weg kon gaan. U keerde terug naar het dorp waar u met de ouders sprak. Zij besloten dat het een familiezaak was en dat ze zich niet konden mengen. Ze raadden u aan een advocaat in de hand te nemen. In november 2010 contacteerde u een advocaat opdat de zaak voor de rechter gebracht zou worden.

Uw zus (Z.) werd op 15 november 2010 gedood. Er werd een brief achtergelaten dat u de volgende zou zijn. Uw broers kwamen naar uw huis en staken het in brand. U vluchtte naar uw oom, de broer van uw moeder. Telkens contacteerde u uw advocaat om te horen hoe de zaken ervoor stonden. Iedere keer als u hem belde vroeg uw advocaat nog even geduld te hebben. U wilde van advocaat veranderen maar omdat niemand de zaak wilde aannemen, besloot u het zo te laten. Na enkele dagen kwamen uw broers u 's avonds zoeken bij uw oom. Ze riepen uw naam en wilden dat u naar buiten kwam. Ze probeerden de deur te breken. Jullie belden de politie. Toen er burens op het tumult afkwamen en de politie arriveerde, vluchtten uw broers weg. Uw oom bracht u de volgende dag onder bij de pastor van de kerk. Daar leerde u een koppel missionarissen kennen. Zij stelden voor u te helpen. Op 7 december 2010 verliet u samen met hen Kenia. Op 8 december 2010 kwamen jullie in België aan. Op 9 december 2010 vroeg u te Brussel bij de Dienst Vreemdelingenzaken asiel aan.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient opgemerkt te worden dat er enkele ernstige vraagtekens rijzen bij de verklaringen die u voor het Commissariaat-generaal aflegde ter ondersteuning van uw asielaanvraag. U verklaarde dat u vervolgd werd door uw broers omdat ze zeiden dat jullie niet van dezelfde vader waren en omdat ze na de dood van uw vader vonden dat u geen recht had op een deel van de erfenis. U verklaarde dat uw vader begin 2008 bij een verkeersongeval om het leven kwam maar slaagde er niet in verder te verduidelijken wanneer uw vader precies overleed (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 3 februari 2011, hierna CGVS, p.3), wat merkwaardig is gezien het overlijden van uw vader essentieel is in uw relaas en gezien kan verwacht worden dat, bij de (gerechtelijke) stappen die u, volgens uw verklaringen, reeds zou gezet hebben, de overlijdensdatum van uw vader ter sprake moet zijn gekomen. U vertelde bovendien aanvankelijk op het Commissariaat-generaal dat de problemen begonnen na de dood van uw moeder **in augustus 2010**, toen uw broers u zeiden dat u weg moest gaan en dat uw vader voor zijn dood gezegd had dat hij niet wilde dat u daar bleef (zie verhoorverslag CGVS, p.4). U zei dat ze u daardoor berichtjes per sms en brieven begonnen te sturen (zie verhoorverslag CGVS, p.4). Later tijdens hetzelfde gehoor op het Commissariaat-generaal stelde u echter dat u reeds op 1 mei 2010 voor het eerst naar de politie ging omdat uw broers u al **sinds januari 2010** berichtjes stuurden dat u weg moest gaan (zie verhoorverslag CGVS, p.5). Toen u hierop door het Commissariaat-generaal gevraagd werd of uw broers die berichten begonnen te sturen na de dood van uw moeder, weerlegde u dit en zei dat ze voor de dood van uw moeder deze berichten al stuurden omdat het conflict toen al bestond omdat u niet de echte zoon van uw vader was (zie verhoorverslag CGVS, p.5). Daar het de feiten betreft die, naar u verklaarde, uiteindelijk tot uw vlucht uit het land hebben geleid mag van u verwacht worden dat u hieromtrent duidelijke en coherente verklaringen kan afleggen en zeker kan situeren wanneer de problemen begonnen, zijnde voor of na het recente overlijden van uw moeder. Dit was zoals hierboven blijkt duidelijk niet het geval.

Verder dient opgemerkt te worden dat u verklaarde dat uw broers, en dan meerbepaald (J.) en Peter, een grote invloed hadden omdat (J.) bij de politie Officer Commanding Station (OCS) van Kiambu was en Peter bij de administratieve politie was (zie verhoorverslag CGVS, pp.4-5-7). In het licht van deze verklaringen is het dan ook op zijn minst verwonderlijk te noemen dat u, naar u verklaarde, naar de politie ging in Karura, in Dederu en in Kasarani maar eveneens in Kiambu om daar klacht neer te leggen tegen uw broers, wetende dat ze zo'n grote invloed hadden en dat uw broer Peter de commandant was van het politiekantoor te Kiambu (zie verhoorverslag CGVS, p.4). Daarenboven is het bedenkelijk dat u enerzijds verklaarde dat uw broers die deelmaken van de politie, van de administratieve politie en van het leger zo'n grote invloed hadden dat ze u ongestraft hadden kunnen

doden maar dat u anderzijds verklaarde dat toen uw broers het huis van uw oom belaagden ze wegvluchtten toen de burens en de politie die jullie gebeld hadden eraan kwamen (zie verhoorverslag CGVS, pp.2-4-5-7). Toen u op het Commissariaat-generaal gevraagd werd waarom uw broers wegliepen en bang waren als ze zo'n grote invloed hadden, repliceerde u niet te weten waarom maar dat ze wegliepen (zie verhoorverslag CGVS, p.8). **De incoherentie in uw verklaringen zoals hierboven beschreven tast de geloofwaardigheid van de verklaringen die u voor het Commissariaat-generaal aflegde fundamenteel aan.**

U legde op het Commissariaat-generaal een **foto** van het afgebrande huis, een **brief van de politie** te Kasarani (dd. 5 januari 2011), een **brief van de pastor** van de 'Anglican Church of Kenya' te Karura (dd.22 december 2010) en een **brief van de assistent chief** van Karura (dd. 21 december 2010) voor. Deze documenten wijzigen niets aan voorgaande vaststellingen. Met betrekking tot de foto dient opgemerkt te worden dat het onmogelijk is te achterhalen waar en onder welke omstandigheden deze foto gemaakt werd en of het hier inderdaad uw afgebrand huis betreft. Noch de brief van de pastor (dd. 22/12/2010), noch de brief van de assistent chief (dd. 21/12/2010) maken melding van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten waarvoor u Kenia ontvluchtte. Met betrekking tot de brief van de politie van Kasarani (dd. 05/01/2011) dient opgemerkt te worden dat deze brief niet ondertekend werd en geen duidelijkheid bestaat over wie de brief opstelde. Bovendien maakt de brief enkel melding van een klacht die u zou zijn komen neerleggen zonder verder enig uitsluitel te brengen over de gegrondheid van de klacht in kwestie. Tot slot is het in het licht van uw verklaringen met betrekking tot de invloed van uw broers, op zijn minst bedenkelijk dat de politie, waartoe één van uw broers behoorde, deze brief voor u zou hebben opgesteld. Zeker gezien het feit dat u zelf stelde dat de invloed van uw broer tot op het Kasarani-politiekantoor reikte en dat ze u niet hielpen omdat uw broer hen reeds gecontacteerd had over u (zie verhoorverslag CGVS, p. 7). Er kan bijgevolg dan ook getwijfeld worden aan de authenticiteit van deze brief. U was verder niet in het bezit van enig document dat een controle van uw identiteit en uw reisweg mogelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker meent ontegensprekelijk te voldoen aan de voorwaarden van het Verdrag van Genève. Verzoeker heeft beroep gedaan op interne rechtsbescherming in zijn land van herkomst, zijnde verschillende klachten bij verschillende politiediensten, bijstand van een advocaat en een onderdak bij de kerk. Verzoeker verwijst hiervoor naar een verklaring van zijn raadsman in Kenia, een brief van de politie van Kasarani van 5 januari 2011, een brief van de pastor van de Anglican Church of Kenya van 22 december 2010 en een brief van de assistent chief van Karura van 21 december 2010.

In een tweede middel baseert verzoeker zich op een schending van de "Wet Motivering Bestuurshandelingen", zijnde de materiële en formele motiveringsplicht.

Verzoeker meent dat de motivering van de bestreden beslissing louter uit standaardoverwegingen bestaat.

Met betrekking tot het feit dat verzoeker er niet in slaagde te verduidelijken wanneer zijn vader precies overleed, legt verzoeker thans een nieuw stuk neer omtrent het overlijden van zijn vader.

Verzoeker citeert zijn verklaringen aangaande de aanvang van zijn problemen en de klachten die hij neerlegde bij de politiekantoren.

Verzoeker argumenteert waarom de bijgebrachte documenten zijn relaas ondersteunen.

2.2.1. Omwille van hun onderlinge verwevenheid worden het eerste en tweede middel samen behandeld.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.

205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoeker verklaarde dat de dood van zijn vader en de daaruit voortvloeiende problemen inzake de erfenis de oorzaak vormen van zijn rees voor vervolging. Te dezen dient te worden vastgesteld dat verzoeker omtrent dit essentieel element van zijn relaas incoherente verklaringen heeft afgelegd. In zijn 'verklaring' van 8 december 2010 (administratief dossier, stuk 8, nr.8) stelde hij dat zijn vader "*lang geleden overleden*" is. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) verklaarde hij tijdens het gehoor van 3 februari 2011 dat zijn vader overleed "*ongeveer een jaar geleden, weet de datum niet meer*", waarbij hij tevens verklaarde dat hij de maand niet meer wist en vervolgens stelde dat het "*begin 2008*" gebeurde. Ter terechtzitting verklaarde verzoeker dat zijn vader overleed op "*5/03/2009*" en verwees hij naar het (niet-vertaalde) overlijdensbericht, waar onder "*Gikuu*" voormelde datum werd aangebracht. Verzoeker legde aldus frappante incoherente verklaringen af aangaande de datum van overlijden van zijn vader, hetgeen niet aanvaardbaar is gelet op de beweerde impact van deze gebeurtenis op zijn leven, *in casu* de aangevoerde problemen ingevolge de erfenis. Van verzoeker kan worden verwacht dat hij eensluidende verklaringen aflegt inzake de datum van overlijden van zijn vader. Voormelde vaststelling ondergraaft tevens de geloofwaardigheid van het overlijdensbericht van zijn vader (verzoekschrift, stuk 3).

Voorts wordt verweerder door de Raad bijgetreden waar hij erop wijst dat noch de brief van de pastor, noch de brief van de assistent chieft melding maken van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten. Met betrekking tot de brief van de politie van Kasarani van 5 januari 2011 werd in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat deze brief niet ondertekend werd en er geen duidelijkheid bestaat over wie de brief heeft opgesteld. Bovendien maakt de brief enkel melding van een klacht die verzoeker zou zijn komen neerleggen zonder verder enig uitsluitel te brengen over de gegrondheid van de klacht in kwestie. Deze vaststellingen worden door verzoeker niet betwist in zijn verzoekschrift en blijven derhalve onverminderd overeind.

Met betrekking tot de brief van P.N., advocaat, waarin wordt bevestigd dat verzoekers huis afbrandde in november 2010, antwoordt verweerder dat een brief van verzoekers advocaat in Kenia geenszins als een objectief stuk kan worden beschouwd. Evenmin verduidelijkt verzoeker waarom dit stuk niet eerder in de procedure kon worden neergelegd.

Verzoeker legde tevens incoherente verklaringen af aangaande de aanvang van zijn vermeende problemen: enerzijds situeert hij deze na de dood van zijn moeder (augustus 2010) wanneer er sms'en en brieven naar hem werden gestuurd terwijl hij, anderzijds, verklaart dat hij in mei 2010 naar de politie ging omdat zijn vermeende belagers al in januari 2010 bedreigende sms'en verstuurden (administratief dossier, stuk 4, p.4-5).

Daarenboven is het inderdaad bedenkelijk dat verzoeker enerzijds verklaarde dat zijn twee broers die deel uitmaken van de politie grote invloed hadden zodat ze verzoeker ongestraft hadden kunnen doden maar dat verzoeker anderzijds verklaarde dat wanneer zijn broers het huis van zijn oom belaagden, ze wegvluchtten toen de burens en de politie eraan kwamen.

Voormelde vaststellingen leiden tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.1. Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende heeft gemotiveerd.

3.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoeker voert in het verzoekschrift geen argumenten aan inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het vastgestelde sub 2.2.2. inzake zijn asielrelaas dient verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus te worden onzegd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS